

5. neděle v mezidobí – 8. února 2026

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je v nebesích“ (Mt 5,16).

Dost často se setkáváme s lidmi a situacemi, ve kterých někdo potřebuje pomoc, podporu nebo dobré slovo. Konat dobro samo o sobě není nic výjimečného, většina lidí přirozeně chce být dobrá. Ježíš však v dnešním evangeliu jde o krok dál. Neptá se jen **zda** konáme dobro, ale **proč** ho konáme.

„Aby viděli vaše dobré skutky“ - to je jedna část.

„Aby velebili vašeho Otce, který je v nebesích“ - to je část druhá, a podstatně náročnější.

Protože lze konat dobro a zároveň dělat to kvůli sobě: uznání, pochvalu, pocit vlastní důležitosti. Křesťanské dobro však nikdy nemá zadržovat pohled na člověku, který je koná, ale má **vést dál - k Bohu**, který je jeho zdrojem.

Křesťanská teologie předkládá důležitou myšlenku: **člověk může konat dobro, ale jeho skutečným zdrojem je vždy Bůh**. Ježíš říká apoštolům: „Beze mne nemůžete činit nic“ (Jan 15,5).

Skutečné dobro se rodí z Boží milosti. Bůh jedná první, předchází naše rozhodnutí a posiluje naše úsilí. Jak připomíná svatý Pavel, víra se nezakládá na lidské moudrosti ani na přesvědčivosti řeči, ale na **Boží moci zjevené v ukřižovaném Kristu**. Bez tohoto vztahu se i ty nejkrásnější skutky mohou časem stát prázdnými nebo vyčerpávajícími.

Proto prorok Izaiáš tak důrazně spojuje dobro s proměnou srdce: nestačí nasytit hladového - je třeba se vzdát útlaku, odsuzování a křivého slova. Teprve tehdy, říká prorok, **„vzejde tvé světlo v temnotě“**. Světlo se nerodí jen z činění dobra, ale také z odmítání zla.

Ježíš nazývá své učedníky **solí země a světlem světa**. Sůl dává chuť, ale sama se v pokrmu ztrácí. Světlo zahání tmu, ale nepřitahuje pozornost k sobě. Křesťanská víra tedy není předvádění se, ale služba. A právě to vystihuje jednoduchý příběh o strážci majáku.

Starý strážce majáku po léta rozsvěcel světlo, kterého si lidé téměř přestali všimnout. Nebyl slavný, nikdo mu netleskal. A přesto právě jeho světlo ukazovalo cestu domů těm, kdo byli na moři. Jeho úkolem nebylo, aby se lidé dívali na něj, ale aby **nezahynuli v temnotě**.

Takovým majákem má být křesťan. Ne proto, aby svítil sám sebou, ale aby druhí, při pohledu na jeho život, mohli najít cestu k Bohu. Maják je nejvíce potřeba tam, kde je největší tma: v dezorientaci, v utrpení, v chaosu dnešního světa.

Ale žádný maják nesvítí bez zdroje energie. Tím zdrojem je pro nás Ježíš - bez **Něho nemůžete konat dobro**. Samozřejmě můžeme konat dobré věci, ale **ne to dobro, které má věčnou hodnotu**.

Bez skutečného napojení na Ježíše i ty nejlepší naše úmysly časem vyhasínají.

Proto je dobré se dnes ptát:

- Vedou mé dobré skutky druhé k Bohu, nebo zastavují pozornost na mně?
- Necháám Ježíše, aby zapaloval a obnovoval světlo mého života?
- Čerpám z jeho milosti, nebo se snažím svítit jen vlastními silami?

Křesťan nemá **svítit sebou, ale Kristem, protože on je Světlo světa!** Nemáme vést druhé k sobě, ale k Bohu. To je smysl vět „být solí země“ a „světlem světa“. Je to náročné poslání, ale právě k tomu nás dnes zve Boží slovo.